

תת"ע 3405/10/16 - מדינת ישראל נגד נאאל ראדי - לא נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3405-10-16 מדינת ישראל נ' ראדי
לפני כבוד השופט דן סעדון

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ממויה

המאשימה

נגד

נאאל ראדי - לא נוכח
ע"י ב"כ עו"ד גולני

הנאשם

הכרעת דין

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגת רכב בשכרות (300 מ"ג לליטר אוויר נשוף). הנאשם הודה בכך שנהג בזמן ובמקום האמורים בכתב האישום. הוא כפר בהיותו שיכור, בתקינות מכשיר הינשוף, במיומנות הפעלתו ובאמינות התוצאה שהתקבלה בעניינו.
- במסגרת פרשת התביעה העידו 3 עדים. ע"ת 1 אבנר ברזילי, טכנאי מכשור אכיפה, בדק את מכשיר הינשוף עובר לאכיפה ועל פי ממצאיו היה המכשיר תקין. ע"ת 1 אישר כי תעודת בלון מעבדה [ת/2] לא נערכה על ידו וכי לא השווה את ערך הגז בבלון לערך הנקוב בת/2. ב"כ הנאשם טען כי ת/2 איננה קבילה. ע"ת 2, חי שטריקברגר, הפעיל את מכשיר הינשוף ובדק את הנאשם. העד ציין כי הנאשם החל בבדיקה בשעה 05.01. ע"ת 3, רחמים עוזרי, עצר את רכב הנאשם, ערך לו בדיקה באמצעות מכשיר נשיפון ולאור התוצאה שהתקבלה עיכב את הנאשם בחשד לעבירה של נהיגת רכב בשכרות. העד ערך לנאשם בדיקת מאפיינים ממנה עולה כי הנאשם היה מצוי בהשפעת אלכוהול "בינונית". ע"ת 3 אישר כי הנאשם נעצר בשעה 04.37 בהנחיית בוחן (ע' 9 ש' 17-18) אך לא ידע לומר כמה זמן חלף מעצירת רכב הנאשם ועד מעצרו (ע' 9 ש' 21-23). באמצעות ע"ת 3 הוגשה, בין היתר, הודעה לנאשם על פי האמור ברע"פ 3807/11 מדינת ישראל נגד ארביב (18/02/13) [ת/14] (להלן: "עניין ארביב"). ההגנה טענה כי ת/14 אינו קביל שכן הוגש שלא באמצעות עורכו.
- בפרשת ההגנה נמנע הנאשם מלהעיד לאחר שמשמעות מהלך זה הוסברה לו על ידי בא כוחו. בסיכומי

ההגנה נטען כי יש לזכות את הנאשם על יסוד שלושה טעמים:

(א) לא ניתן לסמוך הרשעה על פי תוצאות בדיקת הנשיפה שנערכה לנאשם. ת/2 אינו קביל שכן לא הוגש באמצעות עורכו ולא הוכחו התנאים להכיר בקבילותו. משלא הוכח מהו ערך הגז המצוי בבלון שבאמצעותו כויל מכשיר הינשוף לא ניתן לקבוע כי מכשיר הינשוף היה תקין ומכויל באופן המאפשר לסמוך על תוצאות הבדיקה שנערכה באמצעותו.

(ב) כלל בדיקות השכרות שנערכו לנאשם פסולות. ת/14 (הודעה לנאשם על פי האמור בעניין **ארביב**) אינה ראייה קבילה שכן לא הוגשה באמצעות עורכה. משלא הוכח כי קוימו ההוראות בעניין ארביב הרי שנפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן בהתאם להלכה שנפסקה בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי, פ"ד סא(1) 461 (2006)).

(ג) לא מן הנמנע כי בעת הנהיגה, להבדיל מבעת הבדיקה, לא היה הנאשם שיכור. שעת העצירה המדויקת של רכב הנאשם אינה ידועה. לא ידוע כמה זמן חלף מרגע עצירת הרכב ועד לבדיקת הנשיפה בשעה 05.01. על רקע האמור ובשל ריכוז האלכוהול הגבולי שנמדד בבדיקת הנשיפה (300 מ"ג לליטר אוויר נשוף) לא מן הנמנע כי הנאשם נהג כשבגופו ריכוז אלכוהול נמוך מ- 290 מ"ג לליטר אוויר נשוף ורק בהמשך, לאחר שנעצר ועד שהחל בבדיקת הנשיפה, טיפס ריכוז האלכוהול בגופו עד שהגיע למידה שנמדדה בבדיקת הנשיפה.

דין והכרעה

4. במקרה זה הגעתי למסקנה כי המאשימה את הוכיחה את האישום במידת ההוכחה המקובלת בפלילים. אלה הטעמים למסקנה.

5. כנקודת מוצא לדיון מקובלת עלי טענת ההגנה כי לא הוכחו תנאי הקבילות של ת/2 ומכאן שלא ניתן לסמוך ממצאים על בדיקת הנשיפה שנערכה לנאשם. בדיון ההקראה כפרה ההגנה בין היתר בתקינות מכשיר הינשוף. משכך נדרשה התביעה להראות, באמצעות ראיות קבילות, כי ניתן לסמוך על פלטי הנשיפה שהופקו ממכשיר הינשוף באמצעותו נבדק הנאשם. ת/2 לא נערך על ידי ע"ת 1 ולא היה בכוחו של עד זה להכשיר את קבילות ת/2. ברע"פ 3981/11 **שרביט נ' מדינת ישראל** (5.7.12) נקבע בין היתר כי ת/2 ותעודות דומות לה עשויות להיות ראיות קבילות אם יוכחו התנאים המצדיקים לראות במסמך זה "רשומה מוסדית" וכך נקבע: " ... במקרים בהם תתעורר בעתיד מחלוקת דומה, מן הראוי כי התביעה תבחר להוכיח את התנאים הנדרשים להוכחת קבילותה של הראיה המוסדית בדרך הרגילה, בתצהיר שיוגש

מטעם היצרן ובמידת הצורך בהבאת המצהיר לחקירה.." . במקרה זה לא הוכחה התביעה כי התקיימו התנאים להכרה בת/2 כרשומה מוסדית ובכלל זה לא הוגש תצהיר כאמור ולא צוין כי תצהיר כזה הוגש אי פעם ביחס לבלון שבאמצעותו נבדק מכשיר הינשוף. משכך, לא ניתן לקבוע כי ת/2 מהווה ראיה קבילה. בהיעדר יכולת להסתמך על תוכנה של ת/2 לא ניתן לקבוע כי מכשיר הנשיפה שכויל באמצעות הבלון הנושא את ערך הגז הנקוב בת/2 כויל כהלכה כך שבכוחו להפיק תוצאות מדויקות. מכאן שלא ניתן לקבוע כי הנאשם נהג בשכרות על בסיס בדיקת הנשיפה שנערכה לו.

6. יש לדחות את טענת הסנגור לפיה ללא שעת עצירה מדויקת של רכב הנאשם ובהינתן ריכוז האלכוהול הגבולי שנמדד אין לשלול אפשרות כי הנאשם נהג ברכב כאשר ריכוז האלכוהול בגופו היה נמוך מסף האכיפה. טענה זו מבוססת על כך שקיים פרק זמן מרגע שתיית האלכוהול על ידי הנהג ועד לבדיקת האלכוהול. במהלך אותו פרק זמן נספג האלכוהול בגוף כך שריכוז האלכוהול הולך ועולה עד הגיעו לשיא ומנקודה זו הוא הולך ויורד. על פי הסבר זה, לא מן הנמנע כי במהלך נסיעת הנאשם ברכבו היה ריכוז האלכוהול בגופו נמוך מסף האכיפה החוקי כך שהנאשם לא עבר כל עבירה. רק לאחר מכן, בפרק הזמן שמעצירת רכב הנאשם ועד לבדיקת הנשיפה טיפס ועלה ריכוז האלכוהול בגופו של הנאשם עד הגיעו לריכוז שנמדד. לטעמי מדובר בטענה בעלמא. בפרשת **סנפירי** נקבעו אמות מידה טיפוסיות בהם עשויה להיות הצדקה לזכות נאשם בנימוק כי בעת נהיגתו, להבדיל מבעת בדיקתו, היה ריכוז האלכוהול בגופו נמוך מסף האכיפה. נקבע כי "**לצורך זיכוי במקרים אלה צריכה להתקיים מסכת עובדתית ברורה. קרי מדובר בשתייה שבעיקרה היא מרוכזת וחד פעמית שנעשית בעיקר בזמן קצר לפני הנהיגה והעצירה של המשטרה**" (ת"ת (י"ם) 9817/07 **מדינת ישראל נ' סנפירי** (28.10.07)). במקרה זה נראה כי המסכת העובדתית הקשורה בשתיית האלכוהול על ידי הנאשם רחוקה מבהירות. הנאשם ציין כי שתי כוסות ויסקי. עם זאת, עיתוי השתייה ומשכה אינם ברורים כלל. כך, במענה לשאלה (בדוח תחקור חשוד) "**מתי לאחרונה שתית משקה אלכוהולי**" השיב הנאשם תשובה כללית "**היום**". בת/15 ציין הנאשם כי שתי 2 כוסות ויסקי. לשאלה מתי שתי השיב "**לפני 10 דקות השלוק האחרון**". מן העובדה "שהשלוק האחרון" נלגם לפני דקות ספורות לא עולה בהכרח שעיקר השתייה היה "זמן קצר לפני הנהיגה והעצירה של המשטרה" או כי מדובר בשתייה "מרוכזת וחד פעמית". יתר על כן, הקביעה בעניין קצב ספיגת האלכוהול איננו עניין שבידיעה שיפוטית אלא עניין שבמומחיות. קיימים בסוגיה זו מודלים שונים המחייבים הנחת תשתית עובדתית מסוימת, כמו למשל בעניין נפח גופו של הנהג, משקלו וכיוצא באלה. מיותר לציין כי בענייננו לא הביאה ההגנה בדל ראיה בעניינים אלה (ראו דיון בעניין בפרשת **סנפירי** הנ"ל וכן בת"פ (מח' - מר') 2892-07-10 **מדינת ישראל נ' טל מור** (27.9.11)). לפיכך אני סבור כי הטענה לא הוכחה ועל כן היא

נדחית.

7. אני דוחה את טענת הסנגור כי ת/14 (הודעה לנאשם בהתאם לנפסק בעניין **ארביב**) אינו מסמך קביל שכן לא הוגש באמצעות עורכו ועל כן נפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן. פסק הדין בעניין **ארביב** עסק בשאלה האם כתנאי להרשעת אדם בנהיגה בשכרות על סמך בדיקת מאפיינים יש להוכיח כי הנאשם ידע, סמוך לביצוע הבדיקה, כי כשל בבדיקה ואת המשמעות המשפטית של כישלון זה וכי קיימת לו זכות לנסות לסתור את המסקנה בדבר היותו שיכור באמצעות בדיקת מעבדה באופן פרטי. בהתאם ההודעות שהמטרה מחויבת במסירתן לנהג נועדו לאפשר לו לדעת כי כשל בבדיקה וכי עומדת לו זכות לברר את המשמעות המשפטית של כישלון הבדיקה ויכולתו לנסות לסתור את תוצאותיה באמצעות בדיקת מעבדה פרטית. בענייננו הוכח כי **בת/10** נכללות בהדגשה הודעות בנוסח זהה לזה שנקבע בעניין **ארביב**. הנאשם קיבל את ת/10 ועל כן היה יכול בנקל לכלכל את צעדיו בהתאם לאמור בהודעות אלה. משכך, אני דוחה את הטענה כי נפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן.

8. ע"ת 3 ערך מבחן מאפיינים לנאשם (ת/15, ס' 7). התרשמותו הכוללת - לאחר שהנאשם כשל חלקית במבחן הליכה על קו והחטיא מספר פעמים הבאת אצבע לאף - הייתה כי הנאשם מצוי בהשפעת אלכוהול "בינונית". ע"ת 3 לא נחקר בעניין זה. התרשמותו והעובדות בבסיס התרשמותו- לא נסתרו. יתר על כן, הנאשם בחר שלא להעיד בפרשת ההגנה וכך מנע מעצמו אפשרות לסתור את התרשמות ע"ת 3 או לספק הסבר "תמים" לכישלון האמור במבחן המאפיינים. בהימנעות זו יש כדי לחזק את ראיות התביעה (סעיף 162 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982)).

9. כידוע, ניתן להרשיע בעבירה של נהיגת רכב בשכרות לא רק על סמך בדיקה מדעית (רע"פ 2073/08 **ברבי נ' מדינת ישראל** (9.3.08); ע"פ 5002/92 **בן איסק נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט (4) 151; ע"פ 424/90 **לב נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד (3) 741). הודיית הנאשם בשתיית 2 כוסות ויסקי בשילוב כישלונו כאמור במבחן המאפיינים והימנעותו מלספק הסבר "תמים" לכישלון זה מביא אותי למסקנה כי די בכך כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם במיוחס לו.

10. לאור כל האמור אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 17 אוקטובר 2017, במעמד הסנגור והתביעה ובהיעדר הנאשם.